

Polgári László: Háló? – Minek?

Itt van az egyház, a pápa, a püspök, a plébános, az egyházközség, a vasárnapi liturgia. Épp elég, sőt már sok ez is. Még egy szervezetet, kötelezettséget a nyakamba venni? Mit akarnak ezek a hálósok? Van értelme? – Igen. Fontos a Hálóban részt venni. Miért?

Nézzük meg az **egyetemes egyházat**, amelyben megéljük a hitünket. Nagyon jól kitalált szervezet. Évezredek csiszolták alkalmassá arra, hogy Isten népének segítője legyen a vándorlásban. A zsinatok pedig mindig hozzáigazítják a szervezetet az adott korhoz. A pápai megnyilatkozások, ill. a püspöki szinódusok a zsinatok közötti időben adják meg a választ egy-egy kor-kérdésre. Ez az egyház szervezetének felső szintje. Mindig imádkozunk a szentatyáért, püspökeinkért és papjainkért. Ez az alapja annak, hogy a Szentlélek vezesse döntéseiket, irányítsa gondolataikat, amikor Isten népét vezetik.

A **magyar egyház** szintjén ott áll az ország élén a püspöki konferencia és annak vezetője a prímás, az egyházmegyék élén a megyéspüspökök, az esperesi kerületek élén tapasztalt esperesek, az egyházközségeket pedig a plébánosok vezetik, káplánok, diakónusok és más segítők közreműködésével. Eddig a szervezet jól is működik, ha szeretettel és hozzáértéssel, Isten és ember előtti felelősséggel töltik be tisztségüket tagjai. Ha szolgálatnak és nem uralkodásnak fogják föl helyüket Isten egyházában.

A gond a legalsó ponton, **az egyházközség**, a közösség szintjén van. A XX. század ezt a szintet rázta szét. Még 55 évvel ezelőtt is volt élő közösség a településeken, de még a városoknak is volt erkölce, a templomoknak sugárzása. Elegendő volt heti egyszeri liturgikus találkozás, és egy hétig tartott a lelki útravaló. A gyermekek még el tudták mondani a prédikációt, nem érte ezernyi információ a családot. A börtnek az egész társadalmi életet átjáró kisugárzása volt. A ház, az otthon védettséget jelentett, az egyház utat, biztonságot adott. Erős közösségei, egyesületei voltak. Iskolái, kórházai, szeretetotthonai révén átszotte a teljes társadalmat, intézményei segítségével a hétköznapiakban is tudott evangelizálni. Az egyházközségben elegendő volt a liturgikus találkozás, mert a társadalom más helyein lefedett volt a teljes emberi élet és tevékenység Isten közelsége.

Ma már a kis falvaknak sincs megtartó erkölce, a városoknak pedig kifejezetten erkölcstelensége van. Az egyház közösségei: szerzetesek, egyesületek, ... felbomlottak ill. elzavarták őket. Újraindulásuk megkezdődött, de nem járják át a társadalom mélységeit, csupán a felszínét, egy vallásos 10%-át. Ezért van az, hogy ugyanazok az arcok láthatók minden egyházi rendezvényen, ugyanazok húznak helyi és országos szinten egyaránt. A családi ház üvegfalúvá vált, már nem véd meg. A TV, rádió, sajtó hihetetlen mennyiségben, kéretlenül is ontja a szemetet, és lazítja a tiszta kötéseket. A legalapvetőbb közösség, a család rázódik szét. A teljesen családra építő egyházi közösségek kezdenek gyökértelenné válni. Nincs utánpótlásuk a rózsafüzér társulatoknak, kis falvakban nehezen vernek gyökeret az új, vagy megújuló közösségek.

Ellenünk dolgozik a gyorsuló idő. Amit őseink két évszázad alatt éltek meg, azt mi 20 év alatt. A technika megelőzött minket. Nem tudjuk kezelni. S ami eszköz kellene, hogy legyen, az minket tesz

szolgává. Felborítja a napunkat, a kapcsolatainkat. A tv, pl. olyan, mint egy idegen a lakásban. Folyamatosan képes beleszólni férj és feleség, szülő és gyermek kapcsolatába. Ott vagyok, de nem vagyok jelen, mert nem figyelek a társamra. Ellenünk dolgozik az, hogy pénzalapú világban élünk, ahol az embert is azzal mérik, amivel nem lehet emberi értéket meghatározni: mi hasznom van belőled? S amint semmi, mint az eldobható poharat, kidobják a szülőt, a megfogant gyermeket, az öregedő házastársat...

Pedig létkérdés a közösségi élet. Annyira más a divat, az irányt adó életstílus, hogy csak tudatosan lehet megmaradni kereszténynek. Gyermekeink számára a szokásokra épülő kereszténység kevés. Kinövik. Sok gyakorló keresztény család panaszkodik, hogy gyermekei szektában kötnek ki. Oka: a jobbra, többre való vágyat beléjük ültették a szülők, de a számukra hiteles keresztény közösséget nem találták meg. A templomi közösségek személytelenné váltak. Személyes szeretetközösség pedig nincs minden egyházközségben, és nincs minden korosztály számára. Pedig a saját gyermekeink megtartására is már ezek szükségesek, a világ evangelizálásáról már nem is beszélve. Az egyszerűen elképzelhetetlen élő szeretet közösségek nélkül. De a saját hitünk sem bírja ki tartósan közösségi háttér nélkül.

Ebben a világban embernek maradni sem könnyű. Hívónek lenni, egyházat építeni pedig csak akkor lehet, ha közösségbe tartozunk. Nem kell semmi újat kitalálni. Az **apostolok példáját, az ősegyházat** kell mintául választani. Jézus is közösséget, kisközösséget formál, az apostolok közösségét. Rájuk pazarolja ideje 90%-át. Pál ugyanezt teszi. Kisközösségeket épít, ezeket erősíti és ezeket nagy gonddal fűzi nem csak önmagához, hanem az apostolok közösségéhez és egymáshoz is. A Háló ezt a szent Pál óta működő modellt élte az egyházban. Egymáshoz fűzi a katolikus kisközösségeket, és azokat, akiknek nincs közösségük, közösségbe segíti, vagy megtanítja közösséget építeni.

Nagyon fontos tehát **közösségbe tartozni**, olyan kisközösségbe, ahol ismernek, ha hiányzik rám telefonálnak, utánam jönnek, ha kell segítenek. Ahol van minta a hitnek, az emberségnek. Ahol van szeretet akkor is, amikor bennem megkopik. Személyes, hívó szeretetközösségbe. Ezeket szorgalmazza a II. Vatikáni Zsinat és II. János Pál Pápa is. De még ez is kevés. A közösség sem maradhat egyedül.

Mi a magányos hit és **az egyedül maradó közösség veszélye?** Elsodorják az események, szétrázza a mindennapi hajsza. Elfárad benne a szeretet. Egy ember veszi a hátára, aki ha irányt vét, a többieket is rossz irányba viszi. Elszakadhat az apostolok közösségétől, és az egyházközség ellenére, szigetként kezd élni. Túlpörög és feszültség forrássá lesz, lenézve azokat, akik másként hisznek. Belső személyi feszültségeit kisugározza. Minderre a közvetlen környezetünkben, nagyon sokszor a saját életünkben is találunk példát. A magányossá váló ember és közösség megkeseredhet, besavanyodik, visszahúzóójává válik a közösségnek is a papnak is.

A Háló ezeket a kisközösségeket köti egymáshoz részben információs szálakkal, részben személyes találkozók szervezésével. Pál apostol módszerével, aki leveleket küldött azoknak a közösségeknek, amelyeket megalapított. A felmerülő problémákra válaszolt, ugyanakkor nagyon fontos volt a levélvivő személye, aki hiteles keresztény volt, olyan ember, akire fel lehetett nézni. Aki maga is egy élő levélként vonzott, szavak nélkül üzenve: ilyenek legyetek. A Háló ilyen hiteles emberekkel tartja a kapcsolatot, és küldi oda, ahol ritka az Isten kiemelkedő követője. A találkozókkal alkalmat ad a közösségek felfrissülésére. A feladat segít, hogy ne csak magával foglalkozzon az egyén vagy a közösség, hogy megtanulja felismerni közössége értékeit. Ezeket ápolja. Hogy mások példájából – mint Pálnál – elkerülje a közösségi élet buktatóit. A megfáradt közösségek új témákat, új formákat tanulhatnak meg egymástól. Kárpát-medencei szemüveget ad, nem engedi, hogy kereszténységünk véget érjen a falu határánál. Igényt támaszt a szebbre, a jobbra. Az irányt tévesztettet visszasegíti. Hiteles püspökök, papok mutatják be benne a helyes út kapaszkodó pontjait. A közösség papjait is megmozgatja. Az arra alkalmasoknak és aktívoknak magyarságból és katolikusságból Kárpát-medencei feladatot ad.

Minden találkozón kötelező legalább egy új embert megismerni, és egy közösséggel találkozást egyeztetni. Azt sem tudjuk, hány katolikus közösség van ebben a városban, ezen a környéken. Messzire megyünk segíteni, tanulni, holott mellettem él, aki tanítani tudna, és aki segíthetne, vagy kinek segíthetnék. Őt keresd meg itt és most.

Polgári László görög katolikus parókus, jelenleg Sajópálfalán teljesít szolgálatot.